

VYBRANÉ ASPEKTY DISCIPLINÁRNÍ ODPOVĚDNOSTI VE STÁTNÍ SLUŽBĚ

SELECTED ASPECTS OF DISCIPLINARY LIABILITY IN CIVIL SERVICE

Jana Janderová

Abstract: *The paper deals with current legal rules governing disciplinary liability of civil servants under the Act no. 234/2014 Sb., On Civil Service. It describes selected institutes of disciplinary liability and interprets some ambiguous provisions of the law. It also aims to assess whether various principles related to disciplinary punishment of officials enshrined in the Recommendation No. R(2000)6 of the Committee of Ministers of Council of Europe on the status of public officials in Europe are properly reflected. Where Czech law does not correspond to these principles, the author explains this inconsistency. Both legislation and case law of administrative courts are analyzed. Finally, the author comes to the finding that confusion caused by unclear or ambiguous stipulations may in principle be overcome by legal interpretation. The essence of Council of Europe Recommendation is reflected in the Czech legal order in almost all directions. Nevertheless, improvements to the applicable law could be carried out. Thus some changes de lege ferenda are proposed in the conclusion.*

Keywords: *Civil service, Disciplinary proceedings, Public officials' liability, Penalties, Dismissal from service, Administrative action.*

JEL Classification: *K23, J83.*

Úvod

Snad nejobtížněji řešitelný deficit posttotalitní veřejné správy, tedy potřeba změnit chování, postoj a způsob uvažování úředních osob, velmi dlouhou dobu narážel na neexistenci jasně definovaných pravidel. Ustanovení čl. 79 odst. 2 Ústavy, dle kterého právní poměry státních zaměstnanců v ministerstvech a jiných správních úřadech upravuje zákon, zůstávalo dlouho nenaplněno. Zákon č. 218/2002 Sb. přijatý pro splnění podmínek pro vstup do Evropské unie, zůstával ve většině svých ustanovení jen neúčinným právním předpisem. Právní poměr úředních osob byl regulován zákoníkem práce, vyjma úředníků územních samosprávných celků, u kterých nicméně byla zvolena soukromoprávní úprava a zákoník práce se uplatňuje subsidiárně.

Tato absence pravidel jen nahrávala u některých úředních osob alibismu, snaze schovat se za předpis nebo vyšší autority a vyhýbání se převzetí vlastní odpovědnosti. [1] Předpisy upravující problematiku státní služby jsou také chápány jako klíčové prostředky boje proti korupci. Na tom, co by mělo být v kvalitním předpisu obsaženo, panuje vcelku všeobecná shoda. Jmenujme příkladmo tyto předpoklady: nezávislí úředníci, kteří budou vybíráni pro své schopnosti a ne politické konexe, odměňování na základě výkonů a ne loajality, transparentní systém výběrových řízení, kariérní řád,

systém vzdělávání a hodnocení, jasně definované povinnosti úředníků. Při porušení těchto povinností měly následovat disciplinární postihy.

Výtky ze strany Evropské unie nakonec uspíšily přijetí aktuální právní úpravy promítnuté v zákoně č. 234/2014 Sb., o státní službě (dále jen „zákon o státní službě“ nebo „ZSS“), jehož většina ustanovení nabyla účinnosti k 1. lednu 2015. Nabízí se tedy otázka, zda platná právní úprava disciplinární odpovědnosti úředních osob obsažená v ZSS může napomoci naplnit tyto předpoklady. Cílem tohoto článku je proto zjistit míru souladu nové české úpravy s úpravou obsaženou v relevantních doporučeních Výboru ministrů Rady Evropy obsahujících minimální evropský standard. Zároveň článek přináší interpretaci vybraných neurčitých či ne zcela jednoznačných ustanovení zákona o státní službě.

1 Formulace problematiky

Jedním z klíčových prvků veřejnoprávní úpravy služebního poměru je právě institut disciplinární odpovědnosti. Správním disciplinárním deliktem je dle správně-právní teorie delikt fyzické osoby, která je ve zvláštním vztahu k určité instituci, přičemž je vůči této instituci nadána specifickými právy a povinnostmi. Objektem je disciplína, tedy kázeň, pořádek uvnitř instituce, dodržování profesní etiky, odbornost výkonu povolání či důvěryhodnost instituce vůči veřejnosti.[10, s. 149]

Právní úprava tzv. „kárné odpovědnosti“ a „kárného řízení“ obsažená v ustanoveních § 87 až 97 ZSS je relativně strohá. V takové situaci bude třeba řadu těchto ustanovení v praxi vyložit. Soudní výklad zatím chybí. Připomeňme, že prezident republiky navrhl Ústavnímu soudu, aby zákon o státní službě jako celek zrušil, přičemž jedním z řady argumentů byla nejasnost a nedostatečná určitost řady vybraných ustanovení zákona. Ústavní soud na to reagoval v bodě 176 svého nálezu tak, že nedospěl k závěru: „že jde o právní úpravu, která by se přičila požadavkům materiálního právního státu, jejíž normativní obsah by nebylo možno stanovit obvyklými interpretačními metodami, ať již v rámci napadeného zákona, tak v rámci právního řádu jako celku.“[8]

Tento příspěvek se zabývá možnostmi výkladu některých ne zcela jednoznačných ustanovení, přičemž inspiraci pro argumentaci hledá především v dostupné judikatuře správních soudů týkající se právní úpravy zejména v předpisech regulujících postavení příslušníků bezpečnostních sborů, a v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva.

2 Metody

Pro zkoumání problematiky disciplinární odpovědnosti úředníků jsou v článku užity právně hermeneutické metody zkoumání aktuálního znění právních předpisů a metoda komparace české právní úpravy s požadavky vyplývajícími z mezinárodních dokumentů, konkrétně z Doporučení Rady Evropy R(2000)6, o statutu úředníků v Evropě. Rovněž je u vybraných institutů provedena komparace s právní úpravou obsaženou v zákoně č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, a okrajově s právní úpravou odpovědnosti úředníků územních samosprávných celků, jejichž pracovní poměr se řídí zákonem č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků, tedy úpravou soukromoprávní. Dále je v článku analyzována relevantní judikatura českých správních soudů a Evropského soudu pro lidská práva. Výsledky analýzy jsou syntetizovány a jsou vyvozeny závěry

ohledně souladu české právní úpravy s požadavky Rady Evropy. Zároveň jsou interpretována některá zákonná ustanovení. V závěru je doporučeno několik úprav zákona o státní službě de lege ferenda.

3 Doporučení Výboru ministrů Rady Evropy

Veřejnou službou se zabývají dvě doporučení Rady Evropy. Konkrétně to jsou Doporučení Výboru ministrů Rady Evropy R(2000)6, o statutu úředníků v Evropě a Doporučení Výboru ministrů Rady Evropy R(2000)10 o kodexu chování úředníků. Jsou adresována členským státům a určují minimální evropský standard, který by stát měl ve svých právních předpisech zajistit. Vztahují se na osoby pracující pro orgány veřejné moci, případně pro soukromé organizace poskytující veřejné služby, přitom však nejde o zvolené zastupitele, členy vlády a soudce (zde zjednodušeně „úředníci“).

Prvé doporučení požaduje, aby státy svými předpisy stanovily pravidla disciplinární odpovědnosti. Úředníci jsou odpovědní za plnění svěřených úkolů. Nesplnění povinnosti, ať už úmyslně nebo z nedbalosti, může vést k zahájení disciplinárního řízení. Je-li zahájeno, musí být řízením sporným a dotčení úředníci mají mít nárok na právní pomoc zástupce dle vlastního výběru. Zjistí-li se v řízení porušení povinnosti, je možné ukládat pouze disciplinární opatření stanovená zákonem. Proti rozhodnutí o disciplinárním postihu musí být možné podat opravný prostředek. Nadto doporučení státům ukládá zajistit to, že k propuštění ze služebního poměru bude moci dojít pouze v případech stanovených zákonem a z důvodů v něm uvedených. K dispozici vždy musí být opravný prostředek jako ochrana proti zneužití pravomoci. Dále má být zajištěno právo bránit se proti porušení práv služebním orgánem před soudem nebo jiným nezávislým orgánem.

Druhé doporučení mimo jiné konkretizuje povinnosti úředníků, a proto je možné jej použít při výkladu povinností stanovených českými právními předpisy. Upravuje zejména povinnosti postupovat v souladu s právními a etickými normami, nestrannosti, loajality, důvěryhodnosti, vyvarování se možnému střetu zájmů a další.

4 Odpovědnost státních zaměstnanců

4.1 Kárné provinění

Zákon operuje s termínem „kárná odpovědnost“. Není však pochyb o tom, že se jedná o teoretickou kategorii správního disciplinárního deliktu, tedy o odpovědnost za jednání či opomenutí narušující disciplínu, tj. kázeň nebo pořádek uvnitř nějakého společenského organismu nebo instituce. Deliktu se může dopustit pouze osoba, která má určitý vztah k dané organizační soustavě. [14, s. 170] Tato osoba má zvláštní práva a povinnosti vyplývající z tohoto jejího služebního, pracovního, případně členského vztahu. Subjekt správního disciplinárního deliktu je subjektem speciálním. Objektem vedle pořádku uvnitř instituce může být i dodržování profesní etiky, odbornost, důstojnost a důvěryhodnost instituce vůči veřejnosti. [10, s. 149]

Kárné provinění je zaviněné porušení služební kázně. Zavinění je představitelné jak ve formě úmyslu, tak ve formě nedbalosti. Jednání může být jak komisivní, tak omisivní - spočívající v opomenutí splnění příkazu nebo jiné povinnosti. Za kárné provinění odpovídá každý státní zaměstnanec vyjma náměstka pro státní službu.

Dle ustanovení § 89 odst. 5 ZSS je disciplinární odpovědnost subsidiární k trestně-právnímu postihu, což platí obecně pro správní trestání. Zákon pamatuje na situaci, kdy po zahájení řízení je věc postoupena orgánům činným v trestním řízení, tak, že se kárné řízení zastaví. V případě, že soud rozhodne, že se státní zaměstnanec dopustil určitých druhů trestných činů, dochází ke skončení služebního poměru ze zákona. Disciplinární trestání by tedy nebylo v takovém případě účelné. Odlišná je úprava platná pro příslušníky bezpečnostních sborů - pro srovnání uveďme rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 A 56/2002 ze dne 3. 9. 2003: „Řízení o propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie ČR a trestní stíhání pro totožný skutek probíhají nezávisle, takže propuštění ze služebního poměru zdůvodněné tímto skutkem neporušuje presumpci nevinu podle čl. 40 Listiny základních práv a svobod aplikovatelnou v trestním řízení.“

Jiná situace ovšem může nastat tehdy, jestliže daný skutek v trestním řízení není posouzen jako trestný čin. Přitom by skutek mohl naplnit skutkovou podstatu disciplinárního deliktu. Je otázkou, zda v takovém případě bude moci být kárné řízení zahájeno znovu, nebo zda bude platit překážka věci rozhodnuté. Uplynul-li od okamžiku spáchání skutku jeden rok, kárná odpovědnost zanikla. V opačném případě se domnívám, že řízení znovu zahájit bude možné, neboť o skutku nebylo rozhodnuto a rozhodnutím o zastavení řízení se nezměnilo postavení státního zaměstnance.

4.2 Kárné provinění a služební kázeň

Kárné provinění je zaviněné porušení služební kázně. Služební kázní se pak rozumí řádné plnění povinností státního zaměstnance vyplývajících mu právních předpisů, které se vztahují ke službě v jím vykonávaném oboru služby, ze služebních předpisů a příkazů. Povinnosti státního zaměstnance jsou stanoveny v § 77 ZSS (v § 78 další povinnosti představených), jejichž výčet není taxativní. Další lze dovodit z jiných právních předpisů, ze správního řádu, trestního zákoníku apod. Povinnostmi výslovně uvedenými v zákoně o státní službě jsou například povinnost zachovávat při výkonu služby věrnost České republice, vykonávat službu nestranně, dodržovat služební kázeň, zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o nichž se dozvěděl při výkonu služby, zdržet se jednání, které by mohlo vést ke střetu veřejného zájmu se zájmy osobními, řádně hospodařit s prostředky svěřenými mu služebním úřadem a další.

Při výkladu obsahu povinnosti zachovávat při výkonu služby věrnost České republice bude možné využít existující evropskou judikaturu. K otázce loajality osob ve státní správě a veřejných službách se Evropský soud pro lidská práva vyjádřil ve svém rozsudku ve věci Vogt proti Německu, a to takto: „Soud vychází z předpokladu, že demokratický stát je oprávněn od svých úředníků požadovat, aby byli loajální vůči ústavním principům, o něž se opírá.“[12] Soud dovozuje, že je na každém evropském státě, jak intenzivní loajalitu bude vyžadovat. V klíčovém rozsudku téhož soudu ve věci Pellegrin proti Francii soud vyslovil přesvědčení, že stát má legitimní zájem požadovat od zaměstnanců státu zvláštní pouto důvěry a loajality, poněvadž tito zaměstnanci jsou svým způsobem držiteli části jeho suverenity.[11]

Vybrané povinnosti je státní zaměstnanec povinen dodržovat, i když nevykonává službu. Tato výslovná zákonná dikce odpovídá i ustálené praxi, citujme např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Ads 30/2008 ze dne 21. 5. 2008: „Policista se může dopustit porušení služební přísahy (vedoucího k rozvázání služebního poměru) i

v době, kdy není ve službě, například tím, když v této době spáchá dopravní nehodu a pak ovlivňuje svědky, aby vypovídali v jeho prospěch.“

Povinnosti představeného zahrnují nad rámec již uvedených povinnost řídit a kontrolovat výkon služby podřízenými státními zaměstnanci, průběžně hodnotit jejich výkony a další související. Lze argumentovat, že nároky kladené na představené by měly být vyšší než nároky na běžné neřídící státní zaměstnance. K takovému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v kauze odvolání z funkce vedoucího státního zástupce. Odvolávání vrchních státních zástupců není disciplinárním řízením, je řízením *sui generis*. Vzhledem k převládajícímu obsahu veřejnoprávních prvků se nicméně i dle názoru Nejvyššího správního soudu poměr mezi ministrem spravedlnosti a vedoucím státním zástupcem více svým charakterem blíží některému ze služebních poměrů. Proto se domnívám, že může být aplikováno i na představené státní zaměstnance. Nejvyšší správní soud za použití logického argumentu *a minori ad maius* (od menšího k většímu) kladl na výkon funkce vrchního státního zástupce vyšší nároky než na běžného státního zástupce, když v rozsudku sp. zn. 1 As 51/2012 ze dne 12. 6. 2012 konstatoval: „Tyto nároky lze navíc „závažným způsobem porušit“ (§ 10 odst. 4 zákona o státním zastupitelství) nejen jedním závažným porušením, ale i řadou drobných organizačních pochybení, jejichž výslednou fatálnost lze vyjádřit rčením „stokrát nic umožilo osla“. Je tedy třeba zohlednit vyšší odpovědnost vyplývající z řídicích kompetencí, neboť „cenou za velkou moc je velká odpovědnost.“

4.3 Kárné opatření

Kárnými opatřeními, tedy správním trestem, jsou písemná důtka, snížení platu až o 15 % na dobu až 3 kalendářních měsíců, odvolání ze služebního místa představeného, propuštění ze služebního poměru. Jiná opatření nejsou myslitelná, platí zde zásada „*nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*“, vyjádřená mimo jiné i ve výše zmíněném doporučení. Kárné komise tedy volí jedno ze zákonem stanovených kárných opatření, přitom je na jejich správním uvážení, jaké konkrétní opatření zvolí.

Ke správnímu uvážení se vyjádřil Městský soud v Praze v rozsudku sp. zn. 10 Ad 17/2015, kterým soud řešil kauzu odvolání ze služebního místa generálního ředitele Vězeňské služby. Argumentace týkající se povinnosti rozhodnutí řádně odůvodnit je platná i u státních zaměstnanců, byť zde byla situace do jisté míry odlišná v tom, že generální ředitel Vězeňské služby je chápán jako osoba vykonávající veřejnou funkci, přičemž práci „běžného“ státního zaměstnance jako výkon veřejné funkce chápat nelze.[15] Soud uvádí: „V situaci, kdy zákon vykonavateli veřejné moci poskytuje pravomoc z určité funkce odvolávat, aniž by tuto pravomoc omezoval nějakými důvody, kdy tedy ponechává vykonavateli veřejné moci v tomto ohledu volnou úvahu, to pak značí nutnost případné rozhodnutí o odvolání řádně odůvodnit a respektovat meze a hlediska správního uvážení a elementární právní principy, jakými jsou zákaz libovůle, princip rovnosti a nediskriminace a další... Tím se tato situace zásadně odlišuje od odvolávání v pracovněprávních a obdobných vztazích, kde naopak dle ustálené judikatury takový krok odůvodňovat netřeba.“

Kromě prostoru ponechaného kárným komisím v podobě správního uvážení, zákon užívá neurčitých právních pojmů, které musí být v každém individuálním případě vyloženy. Zejména to jsou pojmy „zvlášť závažné kárné provinění“ a „zvlášť závažný následek“. U zvlášť závažného kárného provinění bude pravděpodobně do jisté míry

přicházet analogie s právní úpravou skončení pracovního poměru pro závažné porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci; pro soustavné méně závažné porušování povinnosti obsaženou v zákoně č. 262/2006 Sb., zákoníku práce. Byť jde o úpravu soukromoprávní (a analogie mezi právem soukromým a veřejným se zpravidla nepřipouští), připomeňme, že Ústavní soud ve svém nálezu Pl. ÚS 21/14 ze dne 30. 6. 2015 v bodě 180 připouští užití soukromoprávních institutů pracovního práva ve veřejnoprávní úpravě služebního poměru. Nejvyšší správní soud se zabýval otázkou absence explicitní úpravy v rozsudku sp. zn. 6 As 279/2014, ze dne 11. 8. 2015. Šlo o propuštění ze služebního poměru vojáka z povolání. Soud dovodil, že přes nesporná veřejnoprávní specifika je služební poměr druhem zaměstnaneckého vztahu. Tedy lze analogicky použít obdobný právní institut upravený v zákoníku práce.

Obdobným institutem u služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů je porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem či závažné porušení služební přísahy. Zde lze citovat dva rozsudky. Předně dle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 A 231/2004 ze dne 24. 9. 2003 je závažným porušením služební přísahy příslušníka Policie ČR, odůvodňujícím jeho propuštění ze služebního poměru „také s výkonem služby přímo nesouvisející výrazné odchýlení od chování požadovaného v běžném životě (např. krádež v obchodě).“ Dále pak dle rozsudku sp. zn. 1 As 10/2003 ze dne 20. 10. 2004: „Služební funkcionář je povinen vyložit neurčitý pojem „porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem“ před rozhodnutím, zda se jej policista v potřebné intenzitě dopustil.“ Rovněž tak soustavné neplnění drobných povinností může být zejména u představených vnímáno jako zvláště závažné kárné provinění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 51/2012 citovaný výše).

5 Kárné řízení – procesní pravidla

Kárné řízení je upraveno v ustanovení § 94 až 97 ZSS a v § 159 odst. 1 písm. f) ZSS coby řízení ve věcech služby. Není-li v ZSS upraveno jinak, použije se na něj správní řád. Vede se před kárnou komisí prvního stupně a zahajuje se z moci úřední na návrh služebního orgánu. Účastníkem je „obviněný“ státní zaměstnanec. Procesní nástupnictví v disciplinárním řízení možné nebude. Zde lze argumentovat rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Ads 42/2008 ze dne 30. 4. 2008, byť se týkal již fáze soudního přezkumu (důvody budou obdobné již ve správním řízení): „V soudním řízení o přezkumu rozhodnutí o disciplinárním provinění osoby je po úmrtí této osoby během soudního řízení vyloučeno procesní nástupnictví.“

Kárná komise se nejprve usnáší o otázce viny a následně o tom, jaké uloží kárné opatření. Tomu bude odpovídat znění výroku rozhodnutí. [5, s. 190] Ten by měl obsahovat specifikaci skutku, ve kterém komise spatřuje porušení služební kázně.

Odvolání má odkladný účinek. ZSS upravuje zásadu zákazu *reformace in peius* v § 168 odst. 4, dle něž odvolá-li se státní zaměstnanec, nelze mu v řízení o odvolání uložit přísnější kárné opatření. To bude třeba vykládat i tak, že nebude možné snížit plat o více nebo na delší dobu, než je uvedeno ve výroku prvoinstančního rozhodnutí.

6 Diskuze

Zaměříme se na některá sporná ustanovení, resp. úpravu, která ne zcela odpovídá evropským standardům. Předně ustanovení § 89 odst. 5 ZSS předpokládá nemožnost postihu za disciplinární delikt, jestliže o tomtéž skutku již rozhodl jako o jiném správním deliktu jiný správní orgán. Tato konstrukce se zdá být pomýlená. V § 12 odst. 1 přestupkového zákona, je výslovně u stanovování sankce zakotveno, že při určení jejího druhu a výměry se přihlédne k tomu, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek pachatel postižen v disciplinárním řízení. Zde se tedy počítá se zohledněním postihu uloženého v disciplinárním řízení. Bude-li kárná komise pracovat rychleji než např. komise přestupková, bude dotyčnou osobu možné potrestat dvakrát. V opačném případě bude potrestána pouze za přestupek. Správnější konstrukcí by mohla být úprava analogická úpravě přestupkového zákona, přihlédlo-li by se v kárném řízení k již pravomocně uloženému trestu za přestupek či jiný správní delikt. Soudy konstantně judikují, že porušením zásady *ne bis in idem* není situace, kdy je pachatel postižen dvěma orgány za stejný skutek, porušil-li nebo ohrozil-li tento skutek dva odlišné společenské zájmy. Jak plyne například z rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 168/95 ze dne 25. 5. 1998.

K jednotlivým kárným opatřením lze konstatovat, že jejich výběr je standardní v rámci evropských právních úprav. Přesto snížení platu by bylo myslitelné v poněkud větším rozsahu, ať už co do délky trvání trestu, tak i procentuálního snížení platu.

Účastníkem kárného řízení, je pouze státní zaměstnanec. Nejedná se tedy o dvoustranné sporné řízení, jaké předpokládá evropské doporučení. Taková úprava by však byla vhodnější, neboť by posunula disciplinární řízení blíže k řízení trestnímu, jehož procesní záruky ochrany práv obviněného (obžalovaného) jsou intenzivnější. Dle ustálené judikatury správních soudů jsou i ve správním trestání aplikovatelné zásady soudního trestání. Tyto zásady lze lépe aplikovat v procesu, který se blíží trestnímu řízení. Na jedné straně by tedy měl být „obviněný“ státní zaměstnanec a na druhé straně služební orgán nebo představený, k jehož návrhu bylo řízení zahájeno.

Zákon neumožňuje, aby řízení bylo zahájeno žádostí státního zaměstnance. To by přicházelo v úvahu tehdy, pokud by se chtěl očistit. To vnímám jako další nedostatek.

Závěr

Analýza disciplinárního trestání, jak je upraveno zákonem o státní službě, ukázala soulad české právní úpravy s požadavky kladeným doporučeními Výboru ministrů Rady Evropy na disciplinární odpovědnost úředních osob s určitými odchylkami. Smysl doporučení v bodech, které se týkají disciplinární odpovědnosti, je reflektován českou právní úpravou pro státní zaměstnance téměř ve všech směrech. Významnější odchylkou je skutečnost, že kárné řízení není dvoustranným sporným řízením.

Nejasnosti zákona, které by mohla způsobovat terminologická nedostatečnost, či formulační neurčitost, bude možné překlenout interpretací. K tomu lze využít (byť nikoliv četné) judikatury týkající se služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů a judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Zároveň lze v případech mezer v zákoně analogicky použít právní instituty upravené v zákoníku práce.

De lege ferenda by dále bylo možné uvažovat o doplnění právní úpravy o stanovení subjektivní lhůty pro zánik odpovědnosti za disciplinární delikt, možnost zahájení

kárného řízení na žádost státního zaměstnance, který se chce očistit, a rozšíření variant u kárného opatření snížení platu (prodloužení doby a zvýšení procentuální hranice).

Reference

- [1] ČEBIŠOVÁ, T.: Veřejná služba na prahu 21. Století. In: Vybrané otázky správního práva AUC Iuridica 2001, s. 9 -39. ISSN: 0323-0619.
- [2] Doporučení Výboru ministrů Rady Evropy R(2000)6, o statutu úředníků v Evropě.
- [3] HENDRYCH, D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 8. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, 826s. ISBN: 978-80-7179-2540-3.
- [4] JANDEROVÁ, J., SKŘIVÁNKOVÁ, M.: Civil Service Reform in the Czech Republic and Protection of Civil Servants' Rights in Light of European Courts' Case Law. In *International Journal of Economics and Statistics*, 2014, vol. 2014, no. 2, s. 127-136. ISSN: 2309-0685.
- [5] KEISLER, I.: Disciplinární odpovědnost státních zaměstnanců. In *Veřejná služba ve veřejné službě (a to i jako služba veřejnosti)*. ACTA UNIVERSITATIS BRUNENSIS IURIDICA vol. 553. Masarykova univerzita, 2016. ISBN 978-80-210-8200-7.
- [6] KIDD, C.: Disciplinary proceedings and the Right to a Fair Criminal Trial under the European Convention on Human Rights. In: *The International and Comparative Law Quaterly*, Vol. 36, No. 4 (Oct. 1987), pp. 856-872. Cambridge University Press. ISSN: 0020-5893.
- [7] MADLEŇÁKOVÁ L.: Probíhá v ČR řízení o uložení správních sankcí a jejich ukládání dle zásad Rady Evropy? In: *Správní právo. Ročník 2010, číslo 2*. s. 65 – 89. ISSN 0139-600.
- [8] Nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/14 ze dne 30. 6. 2015. Dostupný na WWW: <<http://nalus.usoud.cz>>
- [9] POTĚŠIL, L., JÍLKOVÁ, N.: Ochrana subjektivních práv ve veřejné službě. In *Veřejná služba ve veřejné službě (a to i jako služba veřejnosti)*. ACTA UNIVERSITATIS BRUNENSIS IURIDICA vol. 553. Masarykova univerzita, 2016. ISBN 978-80-210-8200-7.
- [10] PRÁŠKOVÁ, H. *Základy odpovědnosti za správní delikty*. Vyd. 1. Praha: C. H. Beck, 2013, 420s. ISBN: 978-80-7400-456-8.
- [11] Rozsudek ESLP (velký senát) Pellegrin proti Francii č. 28541/95, ECHR 2007-II
- [12] Rozsudek ESLP Vogt proti Německu, (17851/91) [1996] ECHR 34
- [13] SANDERS, A.: Does Article 6 of the European Convention on Human Rights Apply to Disciplinary Procedures in the Workplace? In: *Oxford Journal of Legal Studies*, Vol. 33, No. 4 (2013), pp. 791-819. ISSN 0143-6503
- [14] SLÁDEČEK V.: *Obecné správní právo*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2013, 500 s. ISBN: 978-80-7478-002-8.

- [15] WAGNEROVÁ, E., ŠIMÍČEK, V., LANGÁŠEK, T., POSPÍŠIL, I. a kol.:
Listina základních práv a svobod. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s.
2012, s. 931. ISBN: 978-80-7357-750-6.
- [16] Zákon č. 234/2014 Sb., o státní službě, v platném znění. Dostupné na WWW:
<<http://aplikace.mvcr.cz/sbirka-zakonu>>

Kontaktní adresa

JUDr. Jana Janderová, Ph.D.

Univerzita Pardubice, Fakulta ekonomicko-správní, Ústav správních a sociálních věd

Studentská 95, 532 10 Pardubice

Email: jana.janderova@upce.cz

Tel. číslo: 466 036 064